

JEG MØDTE NÆSTEKÆRLIGHEDEN

ODE #41 - 50 FRA DEN INDRE OG YDRE VERDEN. CARSTEN ULENDORF 2019.

"VI SNAKKER MEGET OM NÆSTEKÆRLIGHEDEN, HVOR JEG KOMMER FRA. OM AT KUN DEN KAN REDDE VERDEN. OG DA JEG MØDTE DEN ... IKKE BARE HØRTE OM DEN ... MEN VIRKELIG MØDTE DEN ... GIK JEG TOTALT BAGOVER AF GLÆDE. OG NU VENTER JEG BARE PÅ, AT DEN SLÅR SÅ MEGET ROD I MIT HJERTE, AT JEG KAN BEGYNDE AT FORÆRE DEN VÆK".

Carsten Ulendorf

INDHOLD

- #41. ODE TIL SVAGHEDEN
- #42. PLANETER SNAKKER. UNIVERSER SYNGER
- #43. SKILDPADDEN, RÅDYRET OG SKOVMUSEN
- #44. ODE TIL EN SMUK, SVENSK PIGE
- #45. GLÆDESTÅRER
- #46. ODE TIL KUNSTEN
- #47. ODE TIL EMILIE
- #48. ER DER EN GUD
- #49. JEG MØDTE NÆSTEKÆRLIGHEDEN
- #50. ODE TIL INTEGRITETEN

Mine oder er nummererede. Det besluttede jeg allerede, da jeg skrev den første. Jeg tænkte: Hvis jeg en gang får skrevet mange oder, skal de ikke bare ligge som vælling i en gryde. Jeg vil kunne læse mine oder og følge mine sindstilstande fra ode til ode ... fra år til år.

Under hver titel står der et tidspunkt og et sæt rum koordinater.

TID = Det tidspunkt, hvor jeg færdiggjorde oden.

RUM = Det sted, hvor hovedbilledet er taget.

Billederne er taget på mine ture i skoven og på stranden ved Corselitze. Her vandrer jeg hver dag med min hund ... først Donna. Så Luna. Og nu Snar. Det er på disse ture, tankerne opstår ... det er her, jeg finder stikordene, der bliver til oder, når jeg sætter mig ved iMac'en.

Jeg har også skrevet:

JEG ER JÆGEREN. Oderne #1 - 10.

JEG ER FRELSEREN. Oderne #11 - 20.

JEG ER KRIGEREN. Oderne #21 - 30.

JEG VAR VREDEN. Oderne #31 - 40.

Udgivet af Ulendorf ... think (www.ulendorf.dk).

1. oplag. August 2019.

Trykt på Cyclus og Maxi Offset af Jespersen Tryk, København.

ISBN 978-87-93806-04-7

© Carsten Ulendorf 2019

#41. ODE TIL SVAGHEDEN

TID 2019.06.08 11:38:39
RUM 54.766209 12.054557

Livet går med at spille forskellige roller.
Vise omgivelserne de versioner af os selv,
som vi tror, de gerne vil se.
Det er helt naturligt ... og jeg synes, det er smukt ...
i al sin menneskelige svaghed.

Men mange har det dårligt med svagheden.
Føler sig mindre værd.
Føler, at svagheden hindrer dem
i at nå deres fulde potentiale ...
vise deres sande jeg.
Sådan havde jeg det selv i masser af år.

Men sådan er svagheden slet ikke. Jeg ved det.
Godt hjulpet af alderens ro og selvtillid,
opdagede jeg svaghedens sande væsen,
da jeg lagde vreden fra mig.

For pludselig var den der bare ... svagheden altså.
Tidligere frygtede jeg den - forsøgte at holde den nede.
Men nu lå den der bare ...
som et blidt, lille væsen midt i mit bryst.
Ikke glad og ikke ked ... bare mild, rund og rolig.

Og jeg vænnede mig hurtigt til den.
Jeg kunne mærke, den ville mig det bedste ...
og den gav mig ro og glæde indeni.

Men den udstiller også min sårbarhed.
Gør det umuligt at hovere og være arrogant
og byder mig lukke ydmygheden ind.
Og den lærer mig nødvendigheden
af omsorg og næstekærlighed,
og tænk ... ja, jeg ved, det lyder mærkeligt ...
men den har lagt sig midt på den vej,
jeg har tænkt mig at gå.

Hvis jeg nærmer mig med frygt og fornægtelse,
kommer jeg ikke udenom,
og må fortsat spille mine gamle roller.
Men samler jeg den op og bringer den med mig,
tager den mig præcis derhen, hvor jeg gerne vil være.

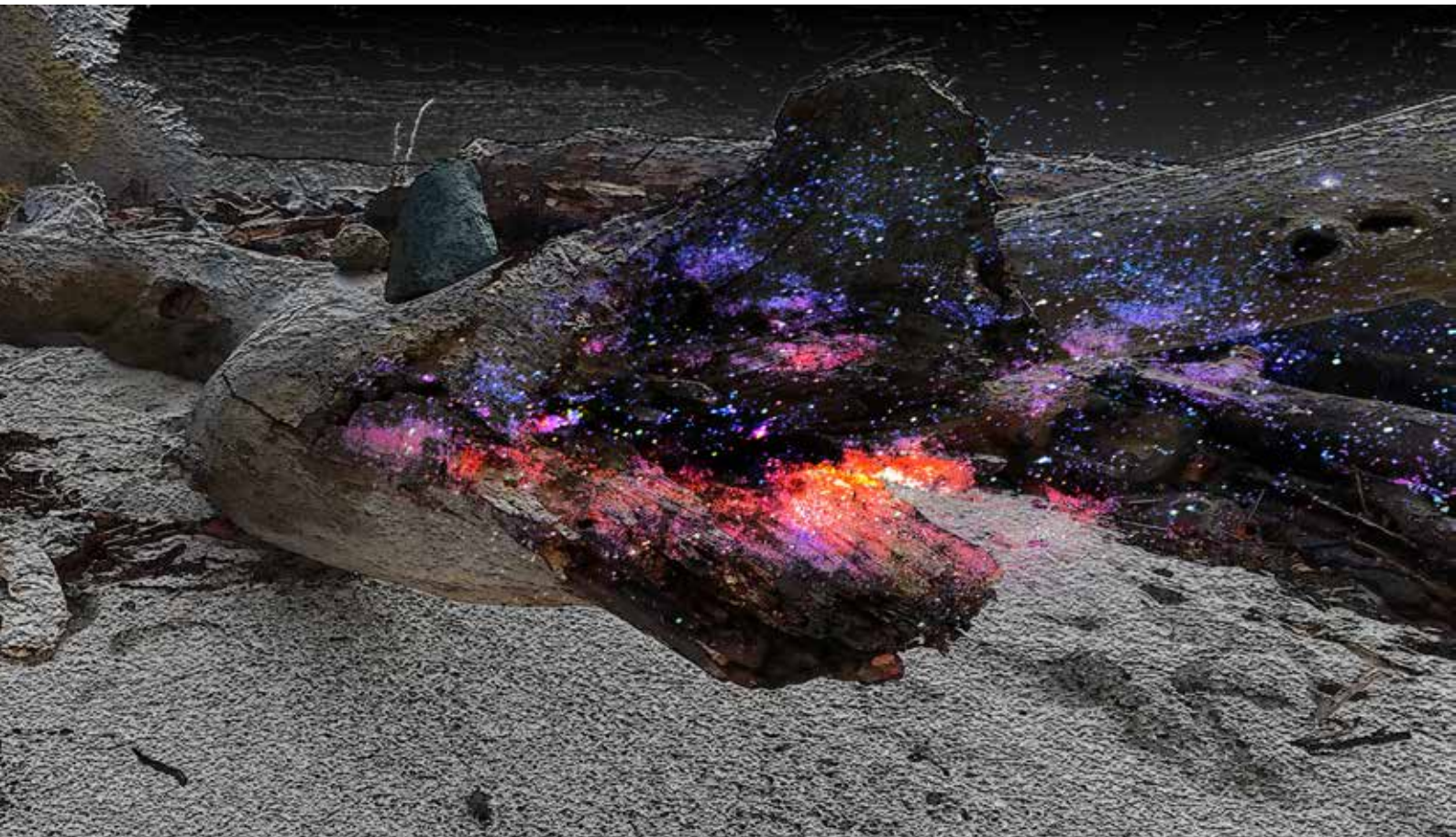
Så selvom svagheden er en frygtelig modstander,
er den også min bedste ven.
Da jeg lærte at elske den, blev den blød i knæene
og gav mig modet til at kræve det vigtigste i livet:
Retten til at være præcis den, jeg er.

BAGGRUND. HELE MIT LIV HAR JEG MENT, AT DEN, DER TØR
VISE SINE SVAGE SIDER, ER DEN STÆRKE ... MEN JEG MÅ INDRØMME,
AT DET IKKE ALTID HAR VÆRET LET AT LEVE OP TIL. DET ER MEGET
NEMMERE NU, HVOR DER IKKE ER OVERLEVELSE OG PENGE PÅ SPIL.

FØRST MÆRKEDE JEG, AT JEG BEGYNDTE AT ÅBNE MIG IMOD LIVET ...
DET VAR FINT OG GODT, MEN MEGET SMÅ SKRIDT. HELT ANDERLEDES
VAR DET, DA JEG I APRIL MÅNED 2019 BESLUTTEDE MIG FOR AT SMIDE
MIN VREDE BORT (#33 OG #40) ... TAK SKAL DU ELLERS HAVE ... SÅ
BLEV DER PLADS TIL EN MASSE GODE TING INDENI ... BLANDT ANDET
SÅ JEG SVAGHEDEN SOM DET, DEN I VIRKELIGHEDEN ER ...

BAGGRUND. JEG ER FASCINERET AF KOSMOS. HER FINDER VI MÅSKE SVARENE PÅ MENNESKEHEDENS FREMTID. MEN JEG HAR IKKE TID TIL AT VENTE ... HVERKEN PÅ ELON MUSK ELLER NASA ... JEG VIL HAVE SVAR HER OG NU. SÅ ER DET DEJLIGT AT HAVE SIN EGEN TRANSPORT.

MINE ODER OM REJSER I KOSMOS ER EN GREN AF MINE SKRIVERIER ... DET STARTEDE MED "#30. MARCEL I TRÆET", SÅ KOM "#37. DEN 2. REJSE" ... OG HER ER ALTSÅ "#41. PLANETER SNAKKER. UNIVERSER SYNGER".

#42. PLANETER SNAKKER. UNIVERSER SYNGER

TID 2019.06.11 13:15:22
RUM 54.772858 12.061014

Jeg vil tage dig med på en rejse,
som du end ikke i din vildeste fantasi
ville kunne finde på at bede mig om, sagde rejsetræet.

Jeg stod med armen om mit rejsetræ en tidlig morgen.
Undskyldte som sædvanlig min manglende evne til at være i nu'et.
Hunden, Snar, afsøgte stranden for afskårne hornfiskehoveder,
som supplement til morgenmaden.

Du placerede en pind på min stamme forleden,
fortsatte rejsetræet.
Uden at vide det, har du udstyret mig med en trajét ...
en styrepind, så vi kan rejse i stilheden.
Jeg har aldrig været der selv, men træernes stier fortæller,
der findes svar om livet på de kanter.

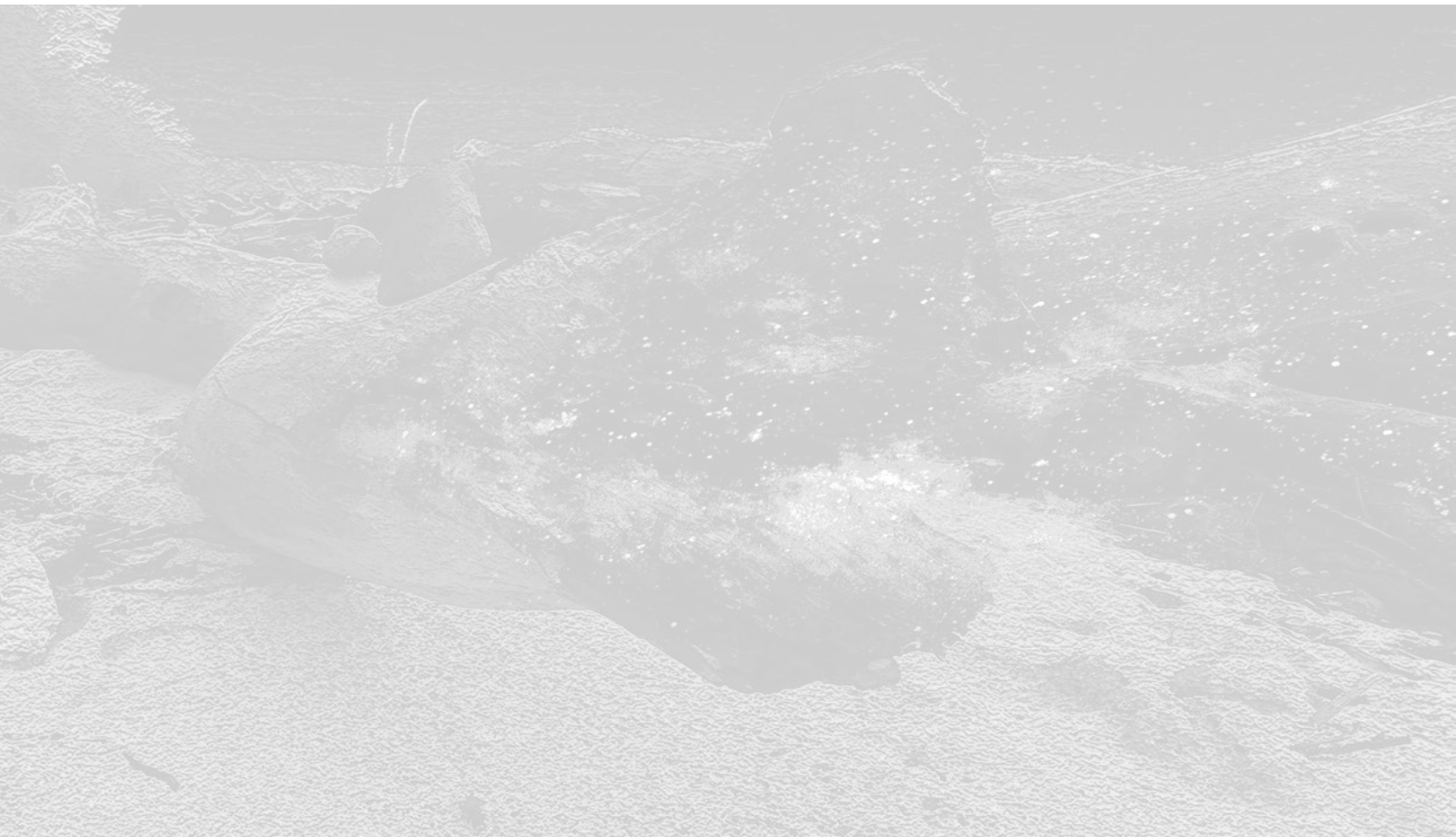
Med et glimt i øjet svarede jeg:
Allerede da jeg stod op i morges vidste jeg,
at dette ikke ville blive en helt almindelig onsdag.
Lad os komme afsted.
Jeg fløjtede på hunden, Snar, der kom luntende
med et halvt hornfiskehovede i mundvigen.

Det startede med ... ingenting!
Ikke en lyd. Ikke et lys. Ingen lugte. Ingenting.
Ikke en gang fornemmelse af fart.
I denne totale stilhed turde jeg end ikke tale,
så jeg hviskede: Er vi døde nu?
Vær ikke så utålmodig, sagde træet.
Jeg skal lige lære det her.

Med alle sanser åbne susede vi gennem stilheden.
Det er rummet mellem det mindste og det største.
Tomrummet mellem atomer og planeter.
Og langsomt blev vores sanser skarpere.
Svage lyde nåede vores ører.
Korte lysglimt vores øjne.
En dæmpet mumlen på lave frekvenser.

De snakker, hviskede træet.
Planeterne snakker - udveksler viden.
Men jeg hørte også toner ...
ja, det var svage, svage toner. Musik? Nej, sang!

... fortsættes næste side

Hvem synger, spurgte jeg.
Universet synger, svarede træet.
Det er sådan, det styrer alt ...
fortæller alle, at alt er såre godt.

Og vi susede videre gennem stilheden ...
sikke et fantastisk sted.
Her er ingenting og alligevel alting.
Planeternes svage mumlen.
Universets beroligende sang.

Her kunne jeg være for altid, tænkte jeg.
Og hunden, Snar, nikkede.

Her har været et rejsetræ før, sagde træet.
Dette er træernes sti.
Nogen før os har efterladt værdifuld viden.

Og vi fulgte rejsetræets intuition
og træernes ældgamle stier i tider uden tal.
En dag - eller nat - jeg ved det ikke ...
mærkede vi alle tre en svag ændring i stilheden.

Som om en myriade af stemmer stille blandede sig
i planeternes og universets sonater.
Og mens lysårene forsvandt bagude,
voksede sangen i styrke og skønhed.

Vi nærmer os et særligt sted, sagde træet.
Og pludselig eksploderede universet omkring os.

Vi blev kastet ud af mørket ...
og ind i en farvestrålende galakse eller univers.
Fuldstændig stumme af forbløffelse hang vi alle tre
... hunden, mennesket og træet ...
vægtløse midt i et orgie af lys og farver ...
og med lyden af tusinder kor brusende mod os.

Hvem synger, spurgte jeg.
Det er sjælene, svarede træet.
De beretter om alt det, de lærte på planeterne,
så universet kan inkarnere hver enkelt til et liv,
hvor ny lærdom venter.

Vi nød det hele i uger eller måneder, måske endda år.
Så en dag siger hunden:
Jeg vil gerne hjem nu.
Jeg savner min kurv.

BAGGRUND. DENNE ODE FORTÆLLER – PÅ TRODS AF SIN TRISTE BAGGRUND – HISTORIEN OM, HVORDAN OG HVORFOR JEG BEGYNDTE AT SKRIVE ODER. DEN FIK MIG TIL AT TÆNKE OVER, AT DET ER MODGANGEN I VORES LIV, DER SKABER DEN STØRSTE UDVIKLING.

PIGEN I SKOVEN SAGDE ENANG: DET ER SMERTEN, DER DRIVER KUNSTEN. MEN SMERTEN HAR MANGE ANSIGTER – OGSÅ SORG, SOM ER BAGGRUNDEN FOR DENNE ODE. JEG HAR ERKENDT DENNE SORG OG HAR BESLUTTET, AT DEN ER BEDRE END UVISHEDEN OG RISIKOEN FOR AT MISTE ENDNU MERE ... MÅSKE TROEN PÅ MIG SELV. SÅ JEG HAR BESLUTTET AT REJSE VIDERE ...

#43. SKILDPADDEN, RÅDYRET & SKOVMUSEN

TID 2019.06.13 15:34:17
RUM 54.768177 12.042511

Så store skildpadder har de ikke i Jylland, sagde jeg. Jamen, det er der, jeg kommer fra, svarede skildpadden. Du kan da ikke tage min oprindelse fra mig.

Så jeg besluttede at lade det blive ved det. Selvom han var en krabat med et skjold på næsten 80 cm, var det jo ikke afgørende, om han var fra Jylland eller Galapagos, og slet ikke, når han nu talte så glimrende dansk.

Han boede lige udenfor Corselitze Hovedskov på Falster. Inde i skoven boede hans veninde ... et smukt og blidt rådyr ... dog med en skarp side - skulle det senere vise sig.

Selv havde jeg nået pensionsalderen og havde netop opsagt min stilling som ordførende formus i musekolonien på Holzstamlinien. Så jeg svævede i et mærkeligt vakuum ... vidste ikke, hvordan jeg skulle skabe mig et nyt liv nu, hvor jeg var fri for mine forpligtelser.

Både skildpadden og rådyret skilte sig ud fra deres arters normale levevis og holdninger. Skildpadden var meget kunstnerisk og skabte kunst af alt, han fandt. Han var også meget narcissistisk ... han vil benægte det, men jeg tror faktisk, han ofte betragtede sin navle i timevis.

Rådyret var mere til den spirituelle side. Hun læste de største tænkeres værker og mente hun havde styr på sammenhængen i alting - både i livet og universet.

Så man kan roligt sige, at banen var kridtet op, da jeg mødte disse to nye venner i min tidlige pensionsalder. En helt ny verden åbnede sig for mig, og jeg sugede til mig ... både ord og begreber, som jeg ikke anede eksisterede.

Og mens jeg lærte at favne et træ og meditere i en dojo, voksede min længsel efter at fylde mit nye liv med mening. Jeg kunne ikke tro, at livet havde placeret mig her på Holzstamlinien uden et formål. Der måtte være en mission.

Du skal vide, at jeg er en meget skrivende mus ... hvad jeg dog ikke har skrevet af musemøde referater i min tid. Så derfor tænkte jeg: Din mission ligger måske i skriveriet?

... fortsættes næste side

Både skildpadden og rådyret opmuntrede mig straks,
og en varm sommeraften mødtes vi i rådyrets bolig i skoven,
og jeg læste jeg min første ode højt.
Vi blev alle meget rørt ... jeg ved stadig ikke hvorfor.
Men efterhånden som mængden af oder
voksede over de følgende måneder,
opdagede jeg, at skriverierne stak dybt.

Hver ny ode ledte mig til overrumplende erkendelser,
og mit liv tog en retning med løfter om mening.
Det bekymrede mig egentlig ikke, om dette var min mission.
Jeg havde alt nok i blot at dykke i mit indre
og hente tanker, følelser og begreber frem
til oderne på blokken.

Og sådan gik månederne, og vores lille trekløver
sprudlede af idérigdom og modspil.
Skildpadden holdt foredrag og malede på pinde,
spillede harmonika og dansede med polakker.
Rådyret åbnede et galleri og byggede dojo'er,
malede billeder og arrangerede demonstrationer.
Og jeg sad næsten døgnet rundt i mit hyggelige hul
og øste mine inderste tanker ud på papiret.

Men langsomt over tid ændrede vores forhold sig.
Jeg mærkede mistro og skepsis fra rådyret.
Hun mente hun havde svarene på alt og sagde:
Man skal ikke tro, man kan udfordre bøgerne.
Slet ikke, hvis man bare er en lille, pensioneret skovmus.

Når jeg spurgte ind til mine bange anelser,
fik jeg lange svar, der intet forklarede,
så jeg skubbede tankerne væk en tid.
Men den slags har det jo med at vende tilbage.
Og da jeg samtidig mærkede en manglende lyst
til at forholde sig til mine skriverier ...
både fra skildpaddens og rådyrets side, tænkte jeg:
Det er måske nu, du skal videre?

Det giver jo ingen mening at være sammen med venner,
der gør dig ked af det. Jeg har brug for accept
- ikke for manglende interesse og fordømmelse.

Så en dag meddelte jeg skildpadden og rådyret,
at vores veje måtte skilles.
De var grunden til, at det overhovedet var lykkedes mig
at finde en vej i livet efter musekolonien ...
de skulle ikke også være grunden til,
at jeg mistede modet og min inspiration.

Så en dag i juni måned pakkede jeg rygsækken
og gik ned ad Holzstamlinien mod syd.
Trist til mode - jeg havde mistet mine venner.
Men lettet, fordi det var min eneste mulighed.

Og foran mig lå verden ... og den er stor,
når man bare er en lille mus.

#44. ODE TIL EN SMUK, SVENSK PIGE

TID 2019.07.28 10:16:08
RUM 54.765295 12.053339

Det føltes som et knips med fingrene.
En ultrakort elektrisk udladning.
Jeg drejede hovedet ... og dér ...
i den anden ende af foredragssalen stod hun ...
en mørk, smuk pige ... og kiggede på mig.

Hele mit liv har den slags gjort mig genert ...
jo smukkere de er, jo mere genert bliver jeg.
Og hende her ... hun var smuk, smuk, smuk.
Så min generthed drejede mit hoved
og tvang mig til at fokusere på foredraget.

Det var i starten af mit højskole ophold,
og i de følgende dage holdt jeg diskret øje med hende.
En morgen - da jeg netop havde fyldt min tallerken
med dagens morgenmad,
sad hun og spiste lige ved siden af buffetten.

Jeg er stolt af mig selv ...
for i det splitsekund kastede jeg genertheden bort
og besluttede at sætte mig hen til hendes bord.
Hun var præcis lige så sød, som hun var smuk,
og vi snakkede en halv times tid.

I de kommende dage snakkede vi et par gange mere,
og sidste gang sagde jeg til hende:
- Jeg har en gave til dig - ude i bilen. Går du med?

Det gjorde hun, og jeg forærede hende
min seneste samling af oder.
Hun blev glad og ville betale for den.

Det fik hun ikke lov til og sagde:
- Så må jeg give en kop kaffe og kage en af dagene.
Jeg nikkede blot og sagde ja-tak.

Det er den slags, jeg ikke ved,
hvad jeg skal gøre ved ...
forvirring, ja nærmest en form for coma
overtager mit sind, og jeg sender forkerte signaler.
Jeg troede, jeg var blevet klogere med årene ...
troede jeg var forbi dette stadium - åbenbart ikke.

De næste to dage kom jeg hende ikke nær,
og det blev lørdag. Afrejsedag.
Jeg var på arbejde i receptionen.
Hun kom for at aflevere nøglen og gik hen til mig:
- Vi fik aldrig drukket den kaffe, sagde hun.
Men jeg kommer igen til næste år. Uge 30.

Jeg blev helt konfus og igen tog forvirringen over.
Vente et helt år?
Alt det, jeg havde tænkt mig at sige til hende,
sad fast i halsen.
Så hun fik et kram og et farvel.
Ingen e-mail adresse. Intet telefonnummer.
Men hun har min bog og min webadresse.
Måske kommer hun ind og kigger ... og ser dette.

Jeg håber og håber og håber ...
for det er hende, jeg vil tilbringe resten af livet med.

BAGGRUND. JEG MØDTE PIGEN, SOM JEG ØNSKEDE AT DELE RESTEN
AF LIVET MED ... MEN PLUDSELIG VAR HUN VÆK, OG JEG STOD UDEN
TELEFONNUMMER, UDEN E-MAIL ADRESSE ... HAVDE INTET ANDET END ET
FORNAVN, EN BY OG MASSER AF FRUSTRATION.

JEG STARTEDE MED AT FLIPPE TOTALT UD ... HVORDAN KUNNE JEG LADE DET
SKE. JEG TROEDE, JEG HAVDE LAGT DET REAKTIONSMØNSTER BAG MIG FOR
LÆNGST ... MEN NEJ ... DET MÅ LIGGE DYBT BEGRAVET I MIT DNA, SIDEN DET
ER SÅ VEDHOLDENDE.

MEN NU ER JEG JO IKKE MANDEN, DER GIVER OP UDEN KAMP. MÅSKE
KOMMER HUN FORBI MIN HJEMMESIDE OG SER DENNE ODE ... OG MÅSKE
KAN HUN TILGIVE MIG MIN MÆRKELEGE OPFØRSEL ... HÅBET ER LYSEGRØNT.

BAGGRUND. GLÆDESTÅRER ER DEN TREDJE ODE, JEG SKRIVER FOR AT BLIVE KLOGERE PÅ, HVORFOR JEG OFTE BLIVER SÅ RØRT.

FØRST PRØVEDE JEG BARE AT BESKRIVE FØLELSEN (#2. MARCEL & HJERTET). SENERE BLEV JEG SIKKER PÅ, AT DET HANDLEDE OM TAB, SOM JEG HAVDE OPLEVET I LIVET (#27. MARCELS TAB).

DER VAR DOG STADIG NOGET, DER IKKE RIGTIGT FALDT I HAK – IKKE RIGTIGT PASSEDE ... HER ER SÅ MIT TREDJE BUD.

#45. GLÆDESTÅRER

TID 2019.07.29 15:59:08
RUM 54.762787 12.049699

Kender du mig bare en lille smule, ved du, at jeg nemt bliver rørt. Sådan var jeg ikke altid. Det kom som et lyn fra en klar himmel, da jeg begyndte at skrive mine oder.

Nogle ville måske blive lidt irriterede ... eller flove. Ikke mig ... jeg nyder det faktisk. De stærke følelser gør noget godt indeni ... men jeg ville gerne vide mere om deres oprindelse.

Længe mente jeg, det havde at gøre med tab ... eller sorg. Mit liv har jo ikke være fyldt med glæde som så mange andres. Så jeg skrev "Marcel's tab" og mente, der nu måtte være fod på det.

Men tanken om, at der var noget, jeg havde misset i livet, gav mig ikke ro. Børn, børnebørn, kæreste, stor familie ... alt det, som alle andre priser så højt, nåede jeg aldrig. Men jeg fik jo et meningsfyldt arbejde, mine dejlige hunde, min kat og gode venner.

Men selvom disse mange tanker fyldte mit sind, fik jeg ingen svar. Tvivlen blev ved med at nage ... for hvordan kan mine tårer føles godt, hvis de kommer af noget skidt.

Men til sidst ... kort tid efter, jeg lagde vreden fra mig og fik plads til glæden, mildheden og rummeligheden, kom svaret ...

Jeg bliver rørt, fordi jeg nu kan se en vej frem. En vej, der giver mening. Jeg bliver rørt, fordi livet svarede mig, da jeg beskyldte det for at være meningsløst. Jeg bliver rørt over, at det gav mig mine oder, da jeg spurgte til min mission. Og at det støttede mig, da jeg famlende begyndte at åbne mig mod det i stedet for at slå.

Og mest af alt bliver jeg rørt, fordi det lader mig ane, at noget godt er på vej. Noget godt skal til at ske.

Men det er jo ikke nemt at se muligheder og glæde, når man hele livet har set trusler og kampe. Det er ikke let at glædes over tårer, når de altid har betydet smerte.

Og dog er det muligt, hvis man vil og tør. Og lige nu er jeg så glad over, at livet har vist mig en anden måde at leve det på. Og jeg går stille og spændt frem mod det, som livet har besluttet, jeg skal finde på min vej.

Så det, du ser i mine øjne lige nu ... er GLÆDESTÅRER.

#46. ODE TIL KUNSTEN

TID 2019.07.30 19:41:06
RUM 54.766994 12.055302

Mennesket er et unikum.
Vi har styr på materien og fysikken.
Alt, der kan beskrives med atomer og molekyler.
Måles og vejes. Det kan vi lave.

Men måske varer det ikke så længe,
før nogen spørger:
- Skal vi lave det, fordi vi kan. Eller fordi vi vil?
Skal vi blive ved med at spørge HVORDAN?
Eller er der nogen, der gerne vil vide ... HVORFOR?

Lad os skifte scene et øjeblik ...

Vi er i et arbejdsværelse, et atelier ... måske et værksted.
Kunstneren sidder med lukkede øjne.
Koncentrerer sig. Fokuserer. Åbner sig mod universet.
Og i det øjeblik stilheden indfinder sig,
vender hun opmærksomheden indad.
Dykker i sit indre for at hente tonerne, ordene eller farverne.
Alt det hun skal bruge for at skabe sin kunst.

Hun bevæger sig i ukendt land.
Følelser, idéer og intuition er hendes ledelys.
Hun søger. Hendes sanseapparat oversvømmes af input,
mens hun skifter mellem at vælge en vej og lade sig føre.
Hun prøver at se mønstre ... sammenhænge ...
logik og mening.

Og alt imens henter hun kraft til sin frembringelse
- sin kunst.
Nogle gange må hun trække sig ...
vende tilbage til virkeligheden ...
vurdere og gentænke ... arbejde lidt på semi-planet.

Men igen og igen dykker hun i sin indre verden,
og trækker universets visdom med sig.
Og det er i denne process, erkendelserne kommer.
Myriader af data falder langsomt på plads
i de smukkeste og mest perfekte mønstre.
Og mens kunstneren ser målløs til,
afdækkes sandhederne om skabelsen og om livet.
Om meningen med alt og om nødvendigheden af,
at alting hænger sammen ... holdes sammen.

Og kunstneren vender tilbage til sin frembringelse.
Ser den i et helt nyt lys ... ikke blot som kunst,
men som et svar på alle spørgsmålene ...
en gengivelse af sandheden ... af meningen ...
meningen med den lille idé og de store linier ...
meningen med alting.

Er det virkelig det, kunsten kan ... det kunsten skal?
Er det gennem kunsten, vi får svarene
fra det guddommelige univers?
Er det kunsten, der gør det muligt at opnå
en balance mellem det fysiske og det åndelige rum?
Er det virkelig kunsten,
der skal give os på svaret på spørgsmålet:
HVORFOR?

Måske ...?

BAGGRUND. NATURVIDENSKABERNE ER FANTASTISKE ... DE SKAFFER OS DE MEST UTROLIGE FORKLARINGER PÅ DE MEST KOMPLEKSE PROBLEMER I DENNE VERDEN.
AL VOR FREMGANG OG SUCCES BYGGER PÅ NATURVIDENSKABERNES PRÆSTATIONER ... GANG PÅ GANG GIVER DE OS SVARET PÅ SPØRGSMÅL, DER STARTER MED "HVORDAN ...?"

MEN ... MEN ... DER ER GANSKE MANGE BEHOV, SOM VI IKKE FÅR TILFREDSSTILLET MED DISSE SVAR. DET BLIVER TYDELIGERE OG TYDELIGERE, AT STADIG FLERE MENNESKER OVER HELE KLODEN ØNSKER SVAR PÅ ET ANDET SPØRGSMÅL ... NEMLIG HVORFOR.

#47. ODE TIL EMILIE

TID 2019.07.31 12:49:23
RUM 54.764384 12.043195

Huset sover.
Her er så stille nu.
Jeg hører kun uglen, som skriger, når den jager.

Men indeni mig raser uvejret.
Trækker et spor af ødelæggelse efter sig.
Lægger sig som en tåge over mit sind
og formørker mit syn.

Det er et halvt år siden, jeg kom til Corselitze.
Forvist fra hjemmet i København af min fader ...
gravid med hans gode ven, løjtnanten.

Er det min skyld?
Jeg kunne lide ham ...
elskede ham måske ... og han mig.
Men da det kom til stykket,
var hans kærlighed kun bedrag.
Han stak en løgn ... først til mig. Siden til min fader.

Moder fik arrangeret et ophold hos moster Clara ...
fruen på Corselitze, Peter Herslebs ægtefælle.
De har taget godt imod mig. Passet på mig.
Men de var tvunget til at sende barnet bort
efter fødslen for to dage siden.

Og jeg savner ham så frygteligt.
Selvom jeg bedst kendte ham som små spark i maven,
så var der noget mere ...
fælles følelser ... fælles skæbne ...
sammenhæng ... kærlighed ...
Og nu kommer jeg aldrig til at følge ham gennem livet.
Jeg ved ikke, hvor han er. Ved ikke ...
om han lever eller dør. Er glad eller ked.
Sulten eller mæt. Syg eller rask.

Jeg rejser mig og kigger ud af vinduet ...
himlen er mørk ... månen er spinkel
og glimter svagt i voldgravens mørke vand.

Mit indre er fuldstændigt i uvejrets vold.
Jeg trykker forsigtigt håndtaget ned ...
går ud på gangen og ned af den tæppebeklædte trappe.

Det rusker, da jeg åbner havedøren ...
jeg håber alle sover trygt.
Jeg er bange. Jeg fryser. Men jeg tøver ikke ...
om lidt giver Gud mig lov til at glemme.

BAGGRUND. DA JEG FLYTTEDE TIL CORSELITZE-OMRÅDET PÅ ØSTFALSTER I 1999, BEGYNDTE JEG AT UDFORSKE OMRÅDET PÅ LANGE TURE MED MIN HUND. HVER ENESTE DAG KOM VI PÅ STRANDEN OG I SKOVEN VED CORSELITZE GODS - OG INDEN LÆNGE STØDTE VI PÅ GRAVPLADSEN INDE I SKOVEN.

EN AF GRAVSTENENE VAR EN HELT ENKELT HVID STEN BLOT MED ET KORS OG NAVNET: EMILIE. JEG GJORDE MIG ALLE MULIGE FORESTILLINGER OM, HVEM ELLER HVAD DER MON KUNNE LIGGE DERNEDE ... EN ELSKET HUND? ELLER HEST? EN TJENESTEPIGE? FØRST EN DEL ÅR SENERE FIK JEG FORKLARINGEN AF GODSET GAMLE GARTNER.

#48. ER DER EN GUD?

TID 2019.08.02 13:51:13
RUM 54.766483 12.054683

Tror du, der er en Gud?

Du må gerne tænke på Gud som noget guddommeligt eller som Forsynet. Eller som noget, der er indeni os allesammen, eller noget, vi allesammen er en del af ...

Du må tænke på Gud præcis, som du vil, men når jeg kigger dig dybt i øjnene. Når jeg spørger dig direkte: Tror du, der er en Gud ... så må du vælge mellem "ja" eller "nej".

Jeg har egentlig aldrig troet på Gud. Mest af alt, fordi Folkekirken præsenterede ham på en måde, der frastødte mig.

Men hvis svaret er: "Nej, der er ingen Gud" ... Så er vi selv og alting omkring os et resultat af kemiske tilfældigheder ... præcis som naturvidenskaben hævder. Så var vi intet, før vi kom ud af mors mave, og vi er intet, sekundet efter vores sidste suk. Så er der ingen mening med vores liv her på kloden ... medmindre vi lykkes med selv at skabe noget, der kan forveksles med en sådan.

Alene af disse grunde, vil jeg aldrig kunne svare med et "Nej". For selvom Folkekirken ødelagde min gudsopfattelse, så bevarede jeg trangen til at tro på noget mere. Og selvom jeg gerne vil være herre over mit eget liv, så er der stunder, hvor lidt hjælp modtages med tak. Og selvom jeg lod mig trække efter mammons kærre, så ved jeg godt, der er vigtigere ting i livet. Noget, jeg burde fokusere lidt mere på.

Så jeg svarer med et klart og rungende "Ja, der er en Gud". Og jeg gider i virkeligheden slet ikke diskutere det. For lige præcis dét "ja" eller "nej" vil jeg ikke afgøre med fornuft. Det svar vil jeg hente i mit hjerte. Jeg vil opsøge stilheden og dykke i mit indre. Frasige mig forventninger. Glemme hast og panik.

Og så en dag vil det ligge lige foran mig ... svaret altså. Og jeg vil vide, det er sandt. Og jeg vil vide, at jeg fra den dag aldrig igen behøver at stille spørgsmålet: Hvad skal jeg egentlig her?

BAGGRUND. JEG SYNTES, GUDEN DREV GÆK MED MIG. HAN PLACEREDE EN DEJLIG PIGE PÅ MIN VEJ. JEG BLEV FORELSKET, MEN SÅ FORSVANDT HUN, FØR JEG KUNNE REAGERE. JEG BLEV VRED OG SKÆLDTE UD. KUNNE IKKE SE ANDEN MENING END DRILLERI - DERTIL BURDE EN GUD VEL VÆRE FOR VOKSEN? MEN SÅ KOM JEG TIL AT TÆNKE PÅ KARMA-REGLERNE ... DU FÅR LIGE PRÆCIS DET IGEN, SOM DU GIVER UD. OG JEG MÅ INDRØMME, JEG HAR NOK GJORT NOGLE PIGER KEDE AF DET I MIT LIV ... DETTE ER MÅSKE GUDENS "TAK FOR SIDST". ALLE DISSE TANKER FIK MIG TIL AT TÆNKE: HVOR SIKKER ER DU EGENTLIG I TROEN? TRO ER JO NYT FOR MIG, SÅ DET VAR JO GANSKE RELEVANT AT GØRE STATUS: ER ALT DETTE MED EN GUD OVERHOVEDET NOGET, SOM DU SKAL BYGGE VIDERE PÅ?

BAGGRUND. DET LYKKEDES MIG AT SKABE KONTAKT TIL DEN SMUKKE, SVENSK PIGE, OG JEG GAV HENDE LINKET TIL " #44. ODE TIL EN SMUK, SVENSK PIGE".

HENDES SVAR OVERVÆLDEDE MIG ... HUN VAR BLEVET RØRT, MEN FORTALTE MIG, AT HUN VAR I ET FORHOLD, SOM DE BEGGE FORVENTEDE VILLE FORTSÆTTE I MANGE ÅR. HENDES MAIL VAR LANG OG TRØSTENDE ... HUN HAVDE OVENIKØBET SKREVET EN " #1. ODE TIL CARSTEN".

I STEDET FOR AT FØLE NEDERLAG OG SORG, SÅ JEG NU MIN VEJ GENNEM LIVET ENDNU MERE LYSSENDE OG KLAR ... TÆNK AT MØDE ET MENNESKE, DER ER SÅ SMUKT INDENI ... TÆNK AT STÅ ANSIGT TIL ANSIGT MED NÆSTEKÆRLIGHEDEN ... JEG ER DYBT TAKNEMMELIG.

#49. JEG MØDTE NÆSTEKÆRLIGHEDEN

TID 2019.08.06 09:14:17
RUM 54.764633 12.052384

De 10 stormfulde dage,
der efterfulgte mit møde med den svenske pige,
og derefter hendes svar på mit nødråb,
ændrede mit liv ... igen-igen.

Det er måneder siden,
jeg oplevede den første lille ændring,
da jeg lagde mine våben i kampen mod livet
og i stedet åbnede mig for det.
Anden gang var det mere mærkbart ...
da jeg lagde vreden fra mig og mærkede,
at glæden begyndte at spire.
Og nu ... få dage efter svaret fra den svenske pige,
er jeg sikker på, at der er endnu en ændring på vej.

Jeg er selvfølgelig mærket
af usikkerheden og de bristede forhåbninger.
Men samtidig er jeg helt sikker på,
at oplevelsen var ment til at bringe mig videre.

Hendes totalt overvældende næstekærlighed,
da hun svarede og afviste mig som kæreste,
men tog mig til sig som menneske,
har ændret mig.

Ikke et øjeblik tænkte hun på sig selv.
Havde kun for øje at trække mig væk
fra nederlaget og sorgen over afslaget.
Hun fyldte mig med næstekærlighed,
så jeg næsten løb over.
Og det, der kunne være endt som et traume,
blev i stedet et nyt vendepunkt i mit liv
... det største indtil nu.

Blot ved at være den hun er,
bestyrkede hun min spæde tro på,
at næstekærligheden
og det enkelte menneskes ønske
om at rumme den - og dele den gavmildt -
er alt, vi behøver for at opfylde vores mission.

Det er med denne store erkendelse,
jeg drager videre i livet
efter mødet med den svenske pige.

Jeg ved nu, jeg er på rette vej ... jeg er ikke faret vild.
Aldrig har vejen lyst klarere,
og jeg ved, at denne oplevelse
vil bringe mig sikkert frem til den næste milepæl.

For jeg kan se den forude.
Ved sit blotte eksempel viste hun mig,
hvad den indeholder.
Jeg skal bare stille og roligt nyde min rejse ...
imens jeg for hvert eneste skridt mærker,
at næstekærligheden langsomt slår rod i mit hjerte.

Og jeg ved, når det sker ... for jeg kender den nu.
Jeg har stået ansigt til ansigt med den.
Jeg ved alt det gode, den kan gøre.
Og jeg glæder mig til den dag,
hvor også jeg kan begynde at forære den væk.

Og sådan fortsætter livet ...
milepæl efter milepæl ...
lige indtil det stopper.

Men så tager vi bare en lille pause,
og klatrer op på hesten igen :-)

BAGGRUND. LAD MIG SIGE DET LIGE UD: ALT FOR MANGE MENNESKER I DENNE VERDEN PROSTITUERER SIG SELV ... DE GÅR PÅ KOMPROMIS MED DET, SOM DE GODT VED, ER DET RIGTIGE. DE GØR DET FORKERTE, FORDI CHEFEN, BEHAGESYGEN ELLER ANDRE OMSTÆNDIGHEDER BYDER DET.

PROBLEMET ER, AT VERDEN ALDRIG BLIVER ET BEDRE STED, HVIS VI MISTER FORNEMMELSEN FOR, HVAD DER ER DET RIGTIGE AT GØRE ... OG DEN FORNEMMELSE MISTER VI LIDT AF HVER GANG, VI GØR DET FORKERTE.

#50. ODE TIL INTEGRITETEN

TID 2019.08.16 13:25:22
RUM 54.777055 12.011527

Din integritet er dit mest dyrebare eje.
Den er i virkeligheden det eneste, du har.
Din integritet er alt det, du står for ....
dine værdier, dine tanker, din selvopfattelse.
Din integritet gør dig til den, du er.

Og livet gav dig integriteten
for at gøre det nemmere at være dig.
Når som helst du er i tvivl,
skal du bare gøre det, der føles rigtigt...
en hel skov af pejlemærker står til din rådighed.
Og indimellem når valget er svært,
skal du give dig selv tid ... erkende,
at denne beslutning må træffes senere.

Verden er fuld af mennesker,
der ikke formår at leve op til disse enkle regler ...
inklusive mig selv ... må jeg indrømme.
Vi foretager os handlinger,
der ikke gør verden til et bedre sted.
Handlinger, der ikke lever op til det,
vi burde forvente af os selv.

Men hvad nu? Giver vi så op? Eller skal vi videre?
Står du ved dit medansvar for at kæmpe
for en bedre, mere retfærdig verden?
Eller bøjer du hovedet i skam over,
at du lader din fornemmelse for at gøre det rigtige
visne stille for til sidst helt at forsvinde?

Nej da. Selvfølgelig skal vi videre.
Og vi skal videre på den eneste mulige måde ...
den hvoraf al forandring udspringer ...
den, der begynder med os selv.

Fra nu af vil jeg ihærdigt prøve
at være lidt mere tro mod mig selv i dag,
end jeg var i går.
Træffe lidt flere beslutninger,
som får mit hjerte til at smile.
Og lade være med at fordømme mig selv,
når jeg indimellem må acceptere en smutter.
Men jeg vil lære af den og huske, at erkendelse
er første skridt på vejen til forandring ...
at selvindsigt er søgende menneskers
vigtigste redskab.

Al erkendelse gør stærk ...
og stærk er dét, du må være,
hvis du vil værne om din integritet.
Men belønningen er vidunderlig ...
for når integriteten er intakt,
vil roen indfinde sig ... den ro, som vi får,
når vi inderst inde aldrig er i tvivl om ...
hvem vi er.

Dette burde være en ode.

Jeg er så glad for, at jeg tidligt besluttede at nummerere mine oder.
Derfor kan jeg nu følge min egen udvikling ode for ode ...
først opdagede jeg, at jeg kunne åbne mig for livet og opleve det langt mere intenst ...
så lykkedes det mig at lægge vreden bag mig og få plads til glæden ...
og lige før jeg sluttede denne ode samling, mødte jeg så næstekærligheden.

Det gør en verden til forskel, om du taler om næstekærligheden eller møder den.
Det møde gav mig et pejlemærke, som jeg vil følge trygt,
lige indtil næstekærligheden er solidt forankret i mit hjerte.
Så vil jeg begynde at dele ud af den,
for der er ikke noget, der føles bedre ...
i hvert fald hos modtageren ... jeg oplevede det.
Men man siger jo, at den største glæde er at give ...
det må jeg prøve, når tid er.

Men jeg tror ikke, det slutter der ...
altså når næstekærligheden er blevet min.
Så vil jeg fortsætte med at gå ... og en dag ...
langt ude i det fjerne ... næppe synlig ...
spotter jeg en ny milepæl.
Og så vil jeg undre mig og tænke:
Hvad er det mon denne gang?
Har jeg brug for mere?

Men så hanker jeg bare op i rygsækken,
og mens jeg prøver at sprede lidt glæde, hvor jeg kommer frem,
mærker jeg forventningen banke i mit hjerte ...
og jeg tænker: Det er sådan livet skal være.

Jeg er frelseren. Du er frelseren. Enhver, der påtager sig et medansvar for klodens overlevelse, er frelseren. Og enhver lille handling, der medvirker til at spare på vores fælles ressourcer eller mindske ulighed, har sin berettigelse. Vi behøver ikke gøre det 100%. Men vi må gøre det, så godt, vi kan - hver på vores måde. For det er sådan, vi frelser kloden. Og dem, der følger.
www.jesuis.dk

